

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 20 kwietnia 2016 roku wydanym w sprawie o sygnaturze akt II Ns 522/13 z wniosku I. M. i K. M. z udziałem (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w Ł. o ustanowienie służebności przesyłu Sąd Rejonowy dla Łodzi – Widzewa w Łodzi oddalił wniosek i orzekł o kosztach postępowania.

Sąd Rejonowy ustalił, iż na podstawie decyzji administracyjnej z dnia 30 sierpnia 1976 roku wydanej przez Urząd (...) udzielono zezwolenia Zakładowi (...) na przeprowadzenie linii 110 kV R. – R. – D. o szerokości 16 metrów przez szereg nieruchomości, w tym między innymi przez nieruchomość stanowiącą działkę numer (...) położoną w obrębie 127 przy ulicy (...) w Ł. stanowiącą własność H. F.. Linia powyższa miała przebiegać przez ww. działkę ukosem, w pobliżu południowo – wschodniego narożnika działki przylegającego do ulicy (...) a słup nr 23 stanowiący jeden z elementów linii znajdował się przy południowej granicy działki. Linia ta została wybudowana w 1980 roku zgodnie ze wskazanym wyżej przebiegiem na podstawie pozwolenia na budowę z dnia 30 grudnia 1978 roku.

W 1980 roku Zakład (...) rozpoczął eksploatację linii. Z dniem 1 stycznia 1989 roku Zakład (...), na wniosek którego została wydana decyzja administracyjna z dnia 30 sierpnia 1976 roku, uzyskał status przedsiębiorstwa państwowego. Z dniem 12 lipca 1993 roku dokonano przekształcenia ww. przedsiębiorstwa w jednoosobową spółkę Skarbu Państwa – (...) Spółka Akcyjna w Ł.. W wyniku kolejnych przekształceń majątek spółki przeszedł na (...) Spółkę z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W., a następnie na (...) Spółkę z ograniczoną odpowiedzialnością w Ł.. W wyniku połączenia spółek w trybie art. 492 § 1 pkt 1 k.s.h przez przejęcie innej spółki, cały majątek należący do (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w Ł. został przeniesiony na uczestnika.

Przedmiotowa linia elektroenergetyczna wymaga odbywających się co roku oględzin linii bez wchodzenia na teren wnioskodawców oraz – raz na 5 lat – wejścia na słup znajdujący się na powyższej nieruchomości.

Nieruchomość wnioskodawców znajdująca się w Ł. przy ulicy (...) stanowiąca działkę nr (...), dla której Sąd Rejonowy dla Łodzi – Śródmieścia w Łodzi prowadzi księgę wieczystą nr (...), powstała w wyniku odłączenia części nieruchomości z innej księgi wieczystej. Obecnie stanowi fragment działki o numerze (...) w obrębie 127 według oznaczenia geodezyjnego obowiązującego w 1976 roku. Fragment ten obejmuje południowo – wschodnią część działki numer (...) w obrębie 127, w tym także obszar, przez który przebiega linia 110 kV wraz ze słupem nr 23. Działka nr (...) posiada powierzchnię 678 m.kw. Jest zabudowana budynkiem mieszkalnym jednorodzinny i zagospodarowana typową przydomową zielenią. Na ogrodzeniu zachodnim, w odległości około 14 metrów od ulicy znajduje się konstrukcja słupa kratownicowego podtrzymującego linię elektroenergetyczną. Jedna z czterech podpór umocowana jest w gruncie na terenie działki. Nad działką, w części północno – wschodniej terenu, przechodzi linia wysokiego napięcia 110 kV.

Na gruncie tak ustalonego stanu faktycznego Sąd Rejonowy oddalił wniosek wskazując, iż jeżeli przedsiębiorca będący właścicielem urządzeń wymienionych w art. 49 § 1 k.c. wykonuje uprawnienia wynikające z decyzji wydanej na rzecz jego poprzednika prawnego na podstawie art. 35 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 12 marca 1958 roku o zasadach i trybie wywłaszczania nieruchomości (t.j Dz.U. z 1974 r. Nr 10 poz. 64 ze zm.) właściciel nieruchomości nie może żądać ustanowienia służebności przesyłu. Sąd Rejonowy wskazał tu uchwałę Sądu Najwyższego z dnia 6 czerwca 2014 roku (III CZP 107/13) i podkreślił, iż wskazane przepisy administracyjnoprawne nie miałyby żadnego znaczenia, gdyby przyjąć, iż pomimo wydania na ich podstawie decyzji administracyjnej przedsiębiorstwo przesyłowe nie posiadałoby uprawnienia do eksploatacji urządzeń przesyłowych na gruncie prawa cywilnego. Sąd Rejonowy wskazał, iż przebieg urządzeń przesyłowych oznaczonych w decyzji jest tożsamy z przebiegiem rzeczywistym, a uczestnik w wyniku przekształceń podmiotowych stał się następcą prawnym Zakładu (...), na rzecz którego decyzja z dnia 30 sierpnia 1976 roku została wydana. Sąd Rejonowy podkreślił, iż nawet gdyby hipotetycznie przyjąć, że uczestnik nie posiada obecnie uprawnienia do eksploatacji powyższych urządzeń, to należałoby stwierdzić, że nabył służebność przesyłu przez zasiedzenie z dniem 1 stycznia 2001 roku jako posiadacz w dobrej wierze, zaś przy przyjęciu posiadania w złej wierze –

w dniu 1 stycznia 2011 roku czyli przed złożeniem wniosku o ustanowienie służebności tj. przed dniem 14 marca 2013 roku. Zdaniem Sądu Rejonowego można bowiem doliczyć czas posiadania służebności przez Skarb Państwa do 1989 roku w sytuacji, gdy właścicielem nieruchomości nie jest Skarb Państwa – jak w sprawie niniejszej (postanowienie z uzasadnieniem).

Od powyższego rozstrzygnięcia apelację wywiedli wnioskodawcy, zaskarżając je w całości.

Skarżący zarzucili naruszenie przepisów prawa procesowego tj.

- art. 13 § 2 k.p.c., art. 6 k.c. w związku z art. 386 § 4 k.p.c. poprzez bezzasadne oddalenie wniosku o ustanowienie służebności przesyłu za wynagrodzeniem w sytuacji braku wykazania przez uczestnika tytułu prawnego do korzystania z gruntu (czy to w drodze decyzji administracyjnej czy to w drodze zasiedzenia);

- art. 233 § 1 k.p.c. przez błędną ocenę materiału dowodowego przez pominięcie zeznań wnioskodawców na okoliczność braku podejmowania przez uczestnika postępowania czynności na gruncie w obrębie pasa technologicznego, braku oznaczenia linii energetycznej ze wskazaniem jej właściciela i pasa technologicznego, co wyklucza twierdzenie o trwałym i widocznym korzystaniu z urządzenia w zakresie pasa technologicznego, braku ujawnienia służebności w księdze wieczystej;

- art. 386 § 4 k.p.c., art. 233 § 1 k.p.c., art. 231 k.p.c, art. 228 § 1 i 2 k.p.c. w związku z art. 232 k.p.c. w związku z art. 6 k.c. w związku z art. 13 § 2 k.p.c. poprzez ich błędne zastosowanie z uwagi na fakt, iż na uczestniku spoczywa ciężar udowodnienia zarówno faktu nabycia prawa przez Skarb Państwa, jak i ciężar udowodnienia, że prawo służebności na gruncie wnioskodawcy stanowiło przedmiot obrotu;

- art. 520 § 2 k.p.c. w związku z art. 13 § 2 k.p.c. w związku z art. 102 k.p.c. w związku z art. 103 § 2 k.p.c. przez obciążenie wnioskodawców kosztami postępowania w sytuacji, gdy uczestnik nie zajął stanowiska w sprawie po wezwaniu do zapłaty, nie powoływał się na przysługujące mu prawo służebności i nie ujawnił przysługującego mu prawa w księdze wieczystej.

Zarzucili także naruszenie przepisów prawa materialnego tj:

- art. 292 k.c. w związku z art. 172 k.c. w związku z art. 176 k.c. i art. 175 k.c. oraz art. 305¹ k.c. – (...) k.c. przez ich błędne zastosowanie z uwagi na brak spełnienia w niniejszej sprawie przesłanki korzystania przez uczestnika z urządzenia z wolą wykonywania władztwa dla siebie, w tym brak spełnienia przesłanki korzystania z urządzeń we własnym imieniu przez czas niezbędny do nabycia służebności;

- art. 292 k.c. w związku z art. 45 k.c. w związku z art. 44 k.c. bowiem przez zasiedzenie może być nabyte jedynie trwałe i widoczne urządzenie, a pas technologiczny i strefy ochronne nie należą do kategorii rzeczy podlegających zasiedzeniu z odpowiednim zastosowaniem art. 172 k.c. a nadto nie są widoczne dla otoczenia i nie są trwale związane z gruntem;

- art. 128 k.c. uchylonego ustawą z dnia 31 stycznia 1989 roku o zmianie ustawy Kodeks cywilny (Dz.U. Nr 3 poz.11) poprzez jego błędne zastosowanie w sytuacji, gdy powyższy przepis do dnia 1 lutego 1989 roku utrzymywał zasadę jednolitego funduszu własności państwowej, który wyklucza możliwość nabycia przez zasiedzenie przez przedsiębiorstwa państwowe prawa własności i innych praw rzeczowych z uwagi na sprawowanie przez nie jedynie zarządu nad mieniem państwowym odpowiadającym dzierżeniu, a od dnia 1 lutego 1989 roku nie minął okres 30 letni niezbędny do zasiedzenia służebności;

- art. 245 k.c. w związku z art. 6 k.c. w związku z art. 13 § 2 k.c. i art. 234 k.p.c. przez ich niezastosowanie, gdy do przeniesienia ograniczonych praw rzeczowych wymagane jest zawarcie umowy przenoszącej prawo i wpis prawa do księgi wieczystej;

- art. 1,2,3 ust.1, 4 i 5 ustawy z dnia 6 lipca 1982 roku o księgach wieczystych i hipotece (Dz.U. Nr 19 poz. 147 z późn. zm.) i art. 355 § 2 k.c. oraz art. 234 k.p.c. przez ich niezastosowanie, które wykluczają zastosowanie domniemań

wynikających z prawa cywilnego przeciwko domniemaniom wynikającym z księgi wieczystej i przeciwko rękopisom wiary publicznej ksiąg wieczystych;

- art. 17,19,21 ustawy o rachunkowości z dnia 29 września 1994 roku (Dz.U. Nr 121 poz. 591 z późn. zm.) w związku z art. 6 k.c. w związku z art. 13 § 2 k.p.c. poprzez ich błędne zastosowanie w sytuacji, gdy uczestnik nie wykazał, iż prawo służebności wchodziło w skład majątku poprzedników prawnych.

Apelujący wnieśli o uchylenie zaskarżonego orzeczenia i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania, ewentualnie o jego zmianę poprzez uwzględnienie wniosku w całości oraz o zwrot kosztów procesu według norm przepisanych (apelacja).

W odpowiedzi na apelację uczestnik postępowania wniósł o oddalenie apelacji (odpowiedź na apelację).

Na rozprawie przez Sądem Okręgowym w Łodzi w dniu 9 listopada 2016 roku uczestnik wniósł także o zasądzenie kosztów postępowania apelacyjnego według norm przepisanych (protokół rozprawy k. 503).

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja jest bezzasadna.

Sąd pierwszej instancji przeprowadził prawidłowo postępowanie dowodowe, na podstawie którego dokonał istotnych do rozstrzygnięcia sprawy ustaleń. Ustalenia te Sąd Okręgowy w Łodzi uznaje za prawidłowe i przyjmuje za własne. Sąd odwoławczy nie dostrzega potrzeby ponowienia dowodów dopuszczonych w postępowaniu pierwszoinstancyjnym oraz podziela ocenę ich wiarygodności wyrażoną przez sąd pierwszej instancji. Wówczas wystarczająca jest aprobata dla stanowiska przedstawionego w orzeczeniu sądu pierwszej instancji (zob. m.in. postanowienie SN z dnia 22 lipca 2010 r., sygn. I CSK 313/09, niepubl.; wyrok SN z dnia 16 lutego 2005 r., sygn. IV CK 526/04, niepubl.; wyrok SN z dnia 20 maja 2004 r., sygn. II CK 353/03, niepubl.). Sąd Okręgowy w Łodzi podziela przedstawiony pogląd.

W tym miejscu rozważeniu podlegają zarzuty wnioskodawców dotyczące naruszenia przepisów prawa procesowego. Zgodnie z treścią art. 233 § 1 k.p.c. sąd ocenia wiarygodność i moc dowodów według własnego przekonania, na podstawie wszechstronnego rozważenia zebranego materiału. W ocenie Sądu Odwoławczego nie można skutecznie zarzucić Sądowi pierwszej instancji, iż swoje ustalenia oparł na ocenie, która wymogów tych spełnia. Zauważyć należy, że powyższy przepis w sposób bardzo ogólny określa reguły swobodnej oceny dowodów, pozostawiając tę ocenę własnemu przekonaniu sądu rozpoznającego daną sprawę. Wielokrotnie w orzecznictwie sądów odwoławczych oraz Sądu Najwyższego podnoszono, iż zgłoszony w apelacji zarzut naruszenia art. 233 § 1 k.p.c. może zostać uwzględniony jedynie w przypadku wykazania jakie kryteria oceny naruszył sąd przy ocenie konkretnych dowodów, uznając brak ich wiarygodności i mocy dowodowej lub niesłusznie im je przyznając, a także w przypadku, gdy brak jest logiki w wiązaniu wniosków z zebranymi dowodami lub gdy wnioskowanie sądu wykracza poza schematy logiki formalnej albo, wbrew zasadom doświadczenia życiowego, nie uwzględnia jednoznacznych praktycznych związków przyczynowo-skutkowych (por. m.in. wyrok Sądu Apelacyjnego w Szczecinie z dnia 19.06.2008r. I ACa 180/08, OSA 2009/6/55, wyrok Sądu Najwyższego z dnia 27 września 2002 r. II CKN 817/00, nie publik., LEX 56906).

Odnosząc powyższe do sprawy niniejszej stwierdzić trzeba, że apelujący nie wykazali, aby Sąd pierwszej instancji dokonując oceny materiału dowodowego dopuścił się naruszenia zasad logicznego rozumowania, bądź dokonał jej w sposób sprzeczny z zasadami doświadczenia życiowego. Nie można także dostrzec, aby Sąd Rejonowy pominął jakikolwiek dowód przeprowadzony w sprawie, bądź jakąkolwiek inną okoliczność istotną dla rozstrzygnięcia sprawy. Wbrew twierdzeniom skarżących Sąd Rejonowy przeprowadził dowód z przesłuchania wnioskodawców (k. 367-368), jedynie odmiennie ocenił ów dowodów niż chcą tego skarżący. Dodać też trzeba, że w uzasadnieniu zaskarżonego postanowienia Sąd Rejonowy szczegółowo podał przyczyny, dla których uznał inne dowody za kluczowe i przydatne dla rozstrzygnięcia sprawy. Zdaniem Sądu Okręgowego ocena ta jest prawidłowa.

Przechodząc do dalszych zarzutów skarżących wskazać należy, iż – wbrew twierdzeniom apelujących – w sprawie niniejszej wykazane zostało, iż prawo przysługujące uczestnikowi obecnie stanowiło przedmiot obrotu.

Prawidłowa była przy tym dokonana przez Sąd Rejonowy ocena dowodu z dokumentu urzędowego w postaci zarządzenia nr 13/ORG/89 Ministra Przemysłu z dnia 16 stycznia 1989 r. (k.74) z którego wynika, że z dniem 1 stycznia 1989 roku utworzono przedsiębiorstwo państwowe pod nazwą Zakład (...) w Ł. powstające w wyniku podziału przedsiębiorstwa państwowego pod nazwą Centralny O. Energetyczny w W.. Zarządzenie powyższe – co wynika wprost z jego treści - zostało wydane na podstawie art. 9 ust. 1 pkt 1 i ust. 3 oraz art. 57 ustawy z dnia 25 września 1981 roku o przedsiębiorstwach państwowych (Dz.U. z 1987 r. Nr 35, poz. 201), przywołanych stosownych rozporządzeń Rady Ministrów ale przede wszystkim w wykonaniu zarządzenia nr 57 Prezesa Rady Ministrów z dnia 30 grudnia 1988 roku w sprawie podziału niektórych przedsiębiorstw państwowych zgrupowanych we Wspólnocie (...) i (...) Brunatnego. Jak wynika z treści § 2 tegoż zarządzenia nowoutworzonemu przedsiębiorstwu państwowemu przydzielono składniki mienia powstałego z podziału przedsiębiorstwa pod nazwą Centralny O. Energetyczny w W. zgodnie z ustaleniami Komisji powołanej w trybie określonym w rozporządzeniu Rady Ministrów z dnia 30 maja 1988 roku w sprawie wykonania niektórych przepisów ustawy i nadzwyczajnych uprawnień i upoważnień dla Rady Ministrów (Dz.U. Nr 18, poz. 122). Powyższe zarządzenie wprowadziło tę zmianę, że w imieniu Skarbu Państwa to nowoutworzone przedsiębiorstwo państwowe korzystało zarówno z trwałych i widocznych urządzeń energetycznych w postaci linii energetycznej, jak i z części gruntu należącego do wnioskodawców, przez który przebiegają urządzenia przesyłowe. Do kolejnych istotnych zmian doszło w roku 1993, kiedy zarządzeniem nr 181/O./93 Ministra Przemysłu i Handlu z dnia 9 lipca 1993 roku (k.77) doszło do podziału przedsiębiorstwa państwowego pod nazwą Zakład (...) w Ł. i przekształcenia tego przedsiębiorstwa państwowego w jednoosobową spółkę Skarbu Państwa pod nazwą (...) Spółka Akcyjna w Ł.. Do powyższych przekształceń doszło na podstawie art. 2 ust. 1, art. 4 ust. 1 pkt 2 oraz art. 5 ust. 3 ustawy z dnia 5 lutego 1993 roku o przekształceniach własnościowych niektórych przedsiębiorstw państwowych o szczególnym znaczeniu dla gospodarki państwa (Dz.U. Nr 16, poz. 69). Na mocy umowy z dnia 30 czerwca 2007r. (k.93) (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w Ł. swoje przedsiębiorstwo w rozumieniu przepisu art. 55¹ k.c., w tym prawa do korzystania z nieruchomości związanych z prowadzeniem jej przedsiębiorstwa wniosła jako wkład niepieniężny do (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W., której następcą prawnym jest uczestnik. Powyższe oznacza, że urządzenia elektroenergetyczne będące przedmiotem sprawy niniejszej stanowią część składową przedsiębiorstwa uczestnika, będącego przedsiębiorstwem energetycznym i weszły do jego majątku. Przedłożone przez uczestnika dokumenty pozwalają wywieść nie tylko jego następstwo prawne po poprzednikach prawnych, korzystających z ww. urządzeń posadowionych na nieruchomości wnioskodawców, ale i przyjąć, że doszło do przeniesienia na jego rzecz ograniczonego prawa rzeczowego postaci służebności przesyłu. Uczestnik postępowania udowodnił zatem, wbrew zarzutom skarżących, przeniesienie na niego posiadania wskazanych urządzeń przesyłowych.

Kluczowe znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy niniejszej miało jednak ustalenie czy uczestnikowi przysługuje już istniejące uprawnienie do eksploatacji urządzeń przesyłowych. Sąd Okręgowy podziela ocenę prawną dokonana przez Sąd I instancji. Otóż wskazać należy, iż istotnie w dniu 30 sierpnia 1976 roku (k.53) Urząd (...) wydał na podstawie art. 35 i 55 ustawy z dnia 12 marca 1958 roku o zasadach i trybie wywłaszczania nieruchomości (Dz.U. Nr 10 poz.64 ze zm.) decyzję o zezwoleniu Zakładowi (...) na przeprowadzenie linii 110 kV R. – R. – D. przez szereg nieruchomości w pasie operacyjnym o szerokości 16 m, przy czym zestawienie wymienia także nieruchomość będąca uprzednio własnością poprzednika prawnego wnioskodawców – H. F.. W decyzji zawarto pouczenie o prawie wniesienia odwołania oraz przekazano ją do wiadomości osób, których własność stanowiły wskazane nieruchomości. W uchwale z dnia 6 czerwca 2014 roku (III CZP 107/13) Sąd Najwyższy wyraźnie wskazał, iż jeżeli przedsiębiorca będący właścicielem urządzeń wymienionych w art. 49 § 1 k.c. wykonuje uprawnienia wynikające z decyzji wydanej na rzecz jego poprzednika prawnego na podstawie art. 35 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 12 marca 1958 r. o zasadach i trybie wywłaszczania nieruchomości (jedn. tekst: Dz.U. z 1974 r. Nr 10, poz. 64 ze zm.), właściciel nieruchomości nie może żądać ustanowienia służebności przesyłu (art. 305² § 2 k.c.). Taka właśnie sytuacja – co zasadnie podkreślił Sąd Rejonowy – występuje w sprawie niniejszej. W szczególności trafnie Sąd I instancji zauważył, że z zalegających w aktach dokumentów nie wynika, że sporna decyzja została zaskarżona. Poza sporem pozostaje również, że decyzja ta

została wykonana, zatem również w ocenie Sądu II instancji należy przyjąć, że decyzja z dnia 30 października 1976 roku jest ostateczna i prawomocna. Wnioskodawcy nie przedstawili w toku niniejszego postępowania dowodu przeciwnego, przesądzającego o skuteczności zaskarżenia lub wzruszenia powyższej decyzji na skutek działań jakichkolwiek podmiotów.

Konkludując, skoro uczestnik jest następcą prawnym podmiotu, na rzecz którego przedmiotowa decyzja została wydana, to właściciel nieruchomości nie może żądać ustanowienia służebności przesyłu. Konkluzja ta czyni bezprzedmiotowym odwołanie się w szerokim zakresie do pozostałych zarzutów wnioskodawców.

Ubocznie – wobec powyższego – wskazać należy, iż Sąd Rejonowy jedynie alternatywnie wskazał inną podstawę nabycia przez uczestnika tytułu prawnego do naniesienia i korzystania z urządzeń przesyłowych, a to w postaci zasiedzenia służebności. Z ustaleń faktycznych poczynionych w sprawie wynika bowiem, że poprzednik prawny uczestnika rozpoczął eksploatację wybudowanych przez siebie urządzeń przesyłowych na nieruchomości obecnie należącej do wnioskodawców w grudniu 1980 roku. Powstał zatem stan posiadania służebności o treści odpowiadającej służebności przesyłu. Należy podkreślić, że choć służebność przesyłu została wprowadzona do polskiego porządku prawnego dopiero z dniem 3 sierpnia 2008 r., to według utrwalonych i zasługujących na pełną aprobatę poglądów judykatury, w okresie przed ustawowym uregulowaniem służebności przesyłu (art. 305¹ -305⁴ k.c.) dopuszczalne było nabycie w drodze zasiedzenia służebności odpowiadającej treści służebności przesyłu na rzecz przedsiębiorstwa (tak uchwały SN z 7 października 2008 r. III CZP 89/08 i z 22 maja 2013 r. III CZP 18/13). Posiadanie służebności o treści odpowiadającej obecnej służebności przesyłu w myśl art. 292 zd. 2 k.c. w zw. z art. 172 § 1 i 2 k.c. prowadziło, wskutek utrzymywania się tego stanu przez określony prawem czas, do nabycia służebności przez zasiedzenie. Biorąc pod uwagę datę rozpoczęcia posiadania służebności przez poprzednika prawnego uczestnika, rozważając nabycie służebności przez zasiedzenie należy wziąć pod uwagę stan prawny obowiązujący przed 1 października 1990 r. Stosownie do art. 292 zd. 2 k.c. w zw. z art. 172 § 1 k.c. w brzmieniu obowiązującym od 1 stycznia 1965 r. do 1 października 1990 r., posiadacz służebności gruntowej nabywał tę służebność z upływem lat 10 jeżeli uzyskał posiadanie w dobrej wierze. W wypadku objęcia służebności w posiadanie w złej wierze, termin jej zasiedzenia wynosił lat 20 (art. 172 § 2 k.c. w brzmieniu sprzed 1 października 1990 r.). Sąd Okręgowy podziela pogląd, że osoba prawna, która przed dniem 1 lutego 1989 r., mając status państwowej osoby prawnej, nie mogła nabyć (także w drodze zasiedzenia) własności nieruchomości, może do okresu samoistnego posiadania wykonywanego po dniu 1 lutego 1989 r. zaliczyć okres posiadania Skarbu Państwa sprzed tej daty, jeżeli nastąpiło przeniesienie posiadania. (postanowienie SN z dnia 25 stycznia 2006 r. I CSK 11/05 LEX nr 181257, Biul.SN 2006/5/11). Sąd Rejonowy uznał, że – hipotetycznie - poprzednik prawny uczestnika objąłby służebność w posiadanie w dobrej wierze, albowiem dokonał naniesień urządzeń przesyłowych oraz rozpoczął ich eksploatację na podstawie, decyzji właściwego organu państwowego. Przyjęte stanowisko opiera się na założeniu, że poprzednik prawny uczestnika, a potem on sam działaliby w zaufaniu do rzeczonoj decyzji i na jej podstawie ich zachowanie bez wątplenia byłoby zgodne z prawem, bowiem podmioty te mogły pozostawać w usprawiedliwionym okolicznościami przekonaniu, że wykonywane prawo im przysługuje (tak: wyrok Sądu Apelacyjnego w Łodzi z 20 maja 2014 r. I ACa 1433/13). Skoro zatem jeden z poprzedników prawnych uczestnika objął służebność w posiadanie w dniu 31 grudnia 1980 roku w dobrej wierze, to na zasadzie art. 292 k.c. w zw. z art. 172 § 1 k.c. (w brzmieniu już po 1 października 1990 r.), z dniem 1 stycznia 2001 roku jego następca nabyłby służebność gruntową o treści odpowiadającej służebności przesyłu, polegającą na możliwości korzystania i konserwacji urządzeń przesyłowych posadowionych na przedmiotowej nieruchomości. Na marginesie należy wskazać, że alternatywne przyjęcie złej wiary poprzednika prawnego uczestnika pozostawałoby bez wpływu na ocenę prawidłowości zaskarżonego orzeczenia, gdyż jedynym skutkiem takiej oceny byłoby przyjęcie, że do nabycia służebności gruntowej o treści odpowiadającej służebności przesyłu również doszło, z tym, że z datą 1 stycznia 2011 roku. W takiej sytuacji wniosek także podlegałby oddaleniu z przyczyn wyżej wskazanych. Jednakże, z uwagi na jedynie alternatywne wskazanie tej podstawy prawnej Sąd Okręgowy ograniczył swój wywód w tym zakresie. Podstawą oddalenia wniosku był bowiem brak konieczności ustanowienia służebności przesyłu (por. powołana już wyżej uchwała SN z 6.06.2014 r., III CZP 107/13, Biuletyn SN 2014/6/7) wynikający z dysponowania przez uczestnika tytułem prawnym do korzystania z nieruchomości wnioskodawców wynikającym ze wspomnianej decyzji administracyjnej przyznającej uprawnienie w zakresie eksploatacji, naprawy i konserwacji urządzeń przesyłowych

znajdujących się na tej nieruchomości. Decyzja powyższa stanowi ograniczenie prawa własności w rozumieniu art. 140 k.c. i jednocześnie jest tytułem prawnym do korzystania z cudzej nieruchomości w zakresie wynikającym z jej treści. Na właścicielu nieruchomości ciąży obowiązek znoszenia ograniczeń wynikających z uprawnienia przyznanego podmiotowi wskazanemu w decyzji.

Odnosząc się do zarzutu wnioskodawców w zakresie obciążenia kosztami postępowania wskazać należy, iż interesy wnioskodawców i uczestnika w sprawie niniejszej pozostawały ze sobą w ewidentnej sprzeczności w rozumieniu art. 520 § 2 k.p.c. Uczestnik – wbrew twierdzeniom wnioskodawcy – już w odpowiedzi na wniosek zajął stanowisko w sprawie i żądał oddalenia wniosku (k.38). Wskazywał także na istnienie tytułu prawnego. Ujawnienie czy też nieujawnienie prawa – przy deklarowanym stanowisku procesowym uczestnika i postępowaniu toczącym się od marca 2013 roku – w księdze wieczystej nie ma dla rozstrzygnięcia tej kwestii żadnego znaczenia. Z uwagi na powyższe Sąd zasądził od wnioskodawców solidarnie na rzecz uczestnika kwotę 240 zł na podstawie art. 520 § 2 k.p.c. w zw. z art. 391 § 1 k.p.c. Na kwotę przyznaną z tego tytułu na rzecz uczestnika złożyło się wynagrodzenie fachowego pełnomocnika uczestnika ustalone na podstawie § 5 pkt 3 w związku z § 10 ust. 1 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (t.j. Dz. U. z 2015 r. poz. 1800 ze zm.).